माप्स्महि प्राप्ताः। पूर्व्ववल्लुङादिः उत्तम वहुवचनं सिचोलोपा भावः मकारस्याझलत्वात्। तदित्थं क्षात्रं द्विजत्वं च धर्म्मवृद्ध्यै परस्परार्थं अन्योन्यप्रयोजन कर्म्मव्यतीहारे सर्व्वनाम्नो द्वे भवतः समासवच्च वहुलमिति यदा न समासवत् तदा अयम्। तस्मान्मा शङ्कां कृथाः माकार्षीः कथमस्मिन्संङ्कटे पुत्रं वियोजयामीति। माङि लुङ् अडभावः उश्चेति कित्वाद्गुणाभावः ह्रस्वादङ्गादिति सिचोलोपः प्रहिणु प्रेषय स्वं पुत्रं हिनोतेः प्रार्थनायां लोट् श्नुः अपित्वात् ङित्वं गुणाभावः उतश्चप्रत्ययादितिहेर्लुक् हिनुमीनेतिणत्वम्॥ २१॥

मयेत्यादि॥ मया भयेषु शरण रक्षिता त्वं आप्थाः प्राप्तः ढे थास् आप्लृनौकिप्रापणे झसस्वादिति सेर्लोपः। त्वयापि धर्म्म वृद्ध्यै वयं आप्स्महि प्राप्ताः अत्रापि ढे महि तस्मात् क्षत्रियत्वं ब्राह्मणत्वञ्च अन्योन्यप्रयोजनकं जातिव्यक्त्योरभेदोपचारात् व्यतीहारेगतिहिंसेतिसूत्रे ऽनन्योन्यार्थ इति ज्ञापकात् परस्परं व्यतिलुनन्तीत्युदाहरणेन च क्रियाव्यतीहारे परस्परार्थं भवतीति बोद्धव्यं। त्वं शङ्कां मा कृथाः झसस्वादितिसेर्लोपः घीटीथीष्वित्यत्रामेति वाक्यात् मायोगे अमनिषेधः स्वसूनुं प्रहिणु प्रस्थापय विधिनिमन्त्रणेति प्रार्थनायां गी हिनवर्द्धने गतौ स्वादित्वात् दिवसतुदेति नुः हेर्लोप इति हिलोपः प्राग्वन्नोन इति णत्वं॥ २१॥

घानिष्यते तेन महान्विपक्षः स्थायिष्यते येन रणे पुरस्तात्। मा मां महात्मन्परिभूरयोग्ये न मद्विधो न्यस्यति भारमग्र्यं॥ २२॥